

som det ærede Medlem for 8de Kreds (Schütte) ønsker det; det Rigtige her vil være at gaa en Mellemvei. Hvad Løstjerne til Filologerne angaar, vil jeg gjøre det samme ærede Medlem opmærksom paa, at disse Løstjerne vel havde deres Betydning som Opmuntring, ganske vist, til at underkaste sig det filologiske Studium, men deres største Betydning havde de dog som Baand paa Regjeringen, thi for de enkelte Filologer havde de ikke Meget at betyde. Den enkelte Filolog kunde ikke, naar hans Anciennitet var der, gjøre Fordring paa at blive Rektor, og der er ogsaa, som det ærede Medlem veed, mange Filologer, der ere blevne forbigaaede ved Besættelsen af Rektorater, saa at altsaa Løstjerne ikke have havt nogen stærk Betydning for de enkelte Personer. Desuden, hvis saadanne Løstjerne skulde have bindende Kraft for al Fremtid, kunde man ikke gjøre nogen Forandring i Embederne og deres Omraade. Hvis nu —, hvad det ærede Medlem veed var paa Bane, den Gang Loven af 1ste April 1871 var under Forhandling her i Rigsdagen — det hele Grundlag for vor høiere Undervisning var bleven forandret, idet man baserede den paa Oldnordist eller Islandst, hvad skulde man saa have gjort med Filologerne? Vilde man saa have forbeholdt de klassiske dannede Filologer Rektorposterne ved de lærde Skoler? Det var der ingen Mening i. Jeg finder de Forandringer, som her gjøres, saa lempelige, at de Paagjældende virkelig ikke have nogen Grund til at beklage sig, thi man forbeholder dem jo steds den fortrinlige Udgang, de hidtil have havt, og hvad de enkelte Personer angaar, da have de ikke tabt Andet end denne fortrinlige Udgang, medens der paa Regjeringen har hvilet et bestemt og ofte generende Baand. Derimod er jeg fuldstændig enig med det ærede Medlem i, at Skoleembedsmændenes Lønninger for Næblikket i Danmark ere saa uanstændig lave, som de maatte ikke ere noget andet Sted i den civiliserede Verden, snarest mulig bør forbedres saaledes, at man ikke skal komme til at savne de fornødne Kræfter til at lede den høiere Undervisning. Af de Forslag, som foreligge, saavel det fra den høitærede Ministers Haand som ogsaa det, der foreslaas af det tredje Mindretal, er en Konsekvens af Loven af 1871; deri tror jeg, den ærede Minister har fuldstændig Ret. De levende Sprogs Stilling i Undervisningen er ved denne Lov bleven en helt anden, end den var under den tidligere Lovgivning, og hvad Historien angaar, da er denne ganske vist indbefattet under filologisk Examen, saa det er altsaa allerede tidligere erkjendt, at det var et Hovedsag i Skolen, og hvis nu den Prøve, Universitetet underkaster de Bedkommende i disse Sag, for at give Udgang til Magistergraden, ikke skulde være tilstrækkelig betryggende for at give dem det Fortrin, som her tilstiftes givet dem, saa tror jeg, man bør haabe og ønske, at Regjeringen, hvad ogsaa den høitærede Minister har

antydnet — vil træffe forandrede Bestemmelser for disse Prøver. Forøvrigt gives der ikke Andet, end der gives Ministeren en udvidet Ret til ogsaa at vælge iblandt dem og saa give de Lærere, som nu en Gang ikke have hverken filologisk Examen eller polyteknisk Examen, en Opmuntring til at godtgjøre deres videnskabelige Dygtighed ved at tage Magistergraden og saaledes opnaa Udgang til de høiere Lærerpøfter. Jeg tror, det er meget rigtigt, at dette Opmuntringsmiddel ikke fattes vore unge Lærere ved de lærde Skoler, og dette er egentlig Meningen med Mindretallets Forslag. Det vil ikke ubfinde eller paapege en ny Gjenvei til at blive Overlærer eller Rektor, men opmuntre Lærerne ved de lærde Skoler til at fortsætte deres videnskabelige Studier og godtgjøre deres Dygtighed ved at underkaste sig en Prøve ved Universitetet. Jeg tror ikke, at det med Rette kan siges, at Lovudkastet derved modtager en Udvidelse, som vil være til Undervisningens Skade, eller at det Hele blev saa løst, at man udsatte sig for, at Skoleundervisningen blev mindre vel besørget, ved at man vedtager denne ringe Udvidelse. Hermed skal jeg tillade mig at anbefale det høie Thing at vedtage det under Nr. 3 stillede Vdringsforslag.

Udsig. Jeg kan ikke Andet end beklage, at den høitærede Minister ikke har villet holde stærkere paa sit eget Forslag. Jeg havde ganske vist ikke ventet, at han med nogen stor Styrke vilde have modsat sig Forslag, der gaa ud paa væsentlig at udvide hans Myndighed; men jeg havde dog tænkt, at han muligens havde saa megen Kjærlighed til sit eget Forslag, at han ikke vilde have forladt det. Navnlig var der ogsaa i de Bemærkninger, han gjorde, en Betragtning, som syntes mig at maatte føre ham til at holde derpaa. Han bemærkede nemlig, at en væsentlig Grund til, at saadanne Lovbestemmelser overhovedet skulde gives, var den, at de Paagjældende, som forberede sig til at indtræde i de lærde Skolers Tjeneste, derved skulde vide, hvad de havde at lægge sig efter, og paa hvilken Maade de bedst kunde forberede sig dertil; men naar man lægger det Synspunkt til Grund, saa viser det sig altsaa, at Betydningen af Forslaget, omendret saaledes, som det vil ske ved Vdringsforslaget under Nr. 3, væsentlig vil blive den, at det nu vil blive bekjendtgjort for Alle dem, som ville uddanne sig til Lærere ved de lærde Skoler, at der i Stedet for, at de tidligere skulde være filologisk Kandidater, nu aabnes dem den Vei, at de kunne opnaa det Samme ved at underkaste sig disse Magisterkonferentser i de levende Sprog eller Historie, som hidtil have været indførte i andre Tiemed. Jeg kan endnu vedblivende kun være af den Formening, at det vil være det Rigtigste, om, forinden man gjorde en saa væsentlig Forandring, de Autoriteter, som have med disse Examiner at gjøre, og da navnlig